

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

จำงไปฟังเทศน์

วันที่ ๑ ไปประเทศลาวช่วยตา อุดรกับประเทศลาวสองแห่งรวมแล้วเป็น ๑๕,๕๘๐,๐๐๐ เพียงสองแห่งเท่านั้นก็พอแล้วแหละ นี่เขาก็ขึ้นมา เขาหาที่เกาะที่ยึด ไม่ว่าเขาว่าเราใครเหมือนกันหาที่เกาะที่ยึด เหมือนคนตกน้ำ คนตกน้ำต้องหาที่เกาะที่ยึด ไอนี่ก็ความจนเหมือนคนตกน้ำหาที่เกาะที่ยึด ที่นี้ก็พอเป็นไปละตา เราก็ช่วยเต็ม เหนียวจนกระทั่ง ถ้าม ว่าหมดเท่านั้น รวมทั้งหมด ๘ ล้านกว่าเฉพาะตานะ เพราะเราไปช่วยเฉพาะตาเท่านั้น เขาก็บอกว่าพอ คือถ้ายังมีอีกจะให้อีกอยู่ พอว่าพอแล้วเราก็หยุด ๘ ล้านกว่า

เวลานี้วิทยุเราขยายกว้างขวางมากมายนะ กว้างขวางมากทีเดียว เรียกว่าทั่วประเทศแหละ ขยายออก ๆ เรื่อย ๆ รวดเร็วเสียด้วย ครั้งพุทธกาลไม่มีวิทยุ ไม่มีเครื่องกระจายเสียงเป็นเครื่องมือช่วยแสดงธรรม ทุกวันนี้มี ส่วนมากมันทำเพื่อทางโลกเสียมากต่อมาก นี่แยกมาทางธรรมก็เป็นประโยชน์ อย่างวิทยุออกทางธรรมก็เป็นประโยชน์อย่างนี้

วันนี้อย่าให้พูดอะไรมากเถอะ ให้มีวันพักเครื่องบ้าง เพราะเทศน์ทุกวัน เทศน์นี้ ออกวิทยุทั่วประเทศไทยพูดอยู่เดี๋ยวนี้ ออกทั่วประเทศไทยเลย วันนี้ให้พักเสียบ้างเถอะ เพราะเทศน์ทุกวัน ๆ พวกที่จะเอาไปออกวิทยุก็ไม่ได้แหละวันนี้ เพราะเรามันเหนื่อยมันจะตาย เทศน์มานี้นานเท่าไรแล้วที่ออก ออกอย่างนี้มาดูเหมือนได้ ๗ ปีแล้วตั้งแต่เริ่มออกช่วยชาติ ออกอย่างนี้มาตลอดได้ ๗ ปีแล้วมั้ง แต่ก่อนก็เทศน์อยู่ธรรมดา ไม่ได้ ออก ระยะเวลาช่วยชาติมานี้ออกตลอด

เสียงธรรมเรากระจายออกทั่วประเทศไทยเวลานี้ ก็มาจากการช่วยชาตินี้แหละ การช่วยชาติทางด้านวัตถุ ทางด้านนามธรรม คือศีลธรรมไปด้วยกันพร้อม ๆ กันเลย สำหรับวัตถุนั้นก็ค่อยร่อยหรือไปแหละ ส่วนนามธรรมคือการแสดงธรรมนี้ก็ออกทั่วเดี๋ยวนี้ ยิ่งขยายกว้างขวางออกไปมากมาย เราอยากให้เป็น้องชาวพุทธเราจิตใจได้สัมผัสกับบรรดากับธรรมบ้างนะ มันเหลวไหลมานานจนดูไม่ได้ แบบหุหนวกตาบอด ไม่ใช่พูดแบบเยอหยิ่งจองหองนะ เราก็เหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไป แต่เวลามันเป็นขึ้นในใจแล้วมันไม่ได้เป็นอย่างนั้นซี จึงพูดอยู่เวลานี้แหละ มันไม่ได้เป็นอย่างที่เคยพูดมาแต่ก่อนพูดนี้ออกฟุ้ง ๆ เลยเทียว นั่นเห็นไหมละ ท่านทั้งหลายก็ได้ฟังแล้วทั่วโลก ออกจากปากเดี๋ยวนี้ออกทั่วโลก ไม่มีหย่อนละจนกระทั่งทุกวันนี้...เทศน์

เรื่องธรรมเข้าสู่ใจแล้ว อย่างนายกาละ ลูกชายของอนาถบิณฑิกเศรษฐี พ่อนี้เป็นโยมอุปัฏฐากพระพุทธเจ้า ลูกชายเป็นอีกแบบหนึ่ง เป็นเทวดาหรือเป็นอะไรก็แล้วแต่ทุกอย่างอยู่ในนั้นหมด พ่อก็พยายามที่สุด เวลาไปฟังเทศน์นี่พ่อต้องจำไป ไม่ฟังก็ตาม ไปนอนอยู่ตามบริเวณที่พระพุทธเจ้าเทศน์ ในตำรามิ จำทุกวัน พ่อออกจากบ้านไปแล้วนอนหลับสักก็ตื่นพ่อไม่ว่า ขอให้เข้าไปในเขตวัด ฟังหลายครั้งหลายหนมันจะสัมผัสเอง เพราะอุบายนั้นพอลืมไปบ้านก็ไปเอารางวัลกับพ่อทุกวัน ๆ พ่อให้รางวัลลูกหาอุบายวิธีการอย่างนั้นแหละ

ที่นี้นานไปนานมาธรรมท่านเทศน์ทุกวันเพราะไปทุกวันก็สัมผัสเข้าซิ พอสัมผัสเข้า ๆ ที่นี้ดูดีมีในธรรมเข้าเลยที่เดียว เอ๊ะ ตอนนี้ได้สำเร็จโสดาหรือไม่สำเร็จไม่ทราบนะ ทราบชัดตั้งแต่ว่าพอลืมออกไปนี่หนีเลย อายุพ่อไม่ยากไปสู่หน้า อ้าว นายกาละมันไปไหนหายเงียบ วันนี้ไม่เห็นมา อายุพ่อที่เอารางวัลทุกวัน ๆ วันนี้ฟังเทศน์มาแล้วมันเป็นคนละโลกแล้วที่นี้ นั่นละเป็นอย่างนั้น เห็นไหมละ หลายครั้งหลายหนก็ค่อยเป็นไป พ่อซึมซาบอย่างนี้ไม่ต้องบอกเรื่องไปวัดก็ดี มีแต่จำให้หยุดไม่ได้จำให้ไปละที่นี้ พ่อก็พอใจ นี่ละจิตใจเมื่อไปสัมผัสกับธรรมแล้วเป็นอย่างนั้น

คือธรรมนี้ชนะทุกอย่างขอให้สัมผัสเข้าไปเถอะ ก็เลสมันชนะอยู่เรื่อย คือไม่มีธรรมต่อสู้มัน พ่อมีธรรมเข้าไปเท่านั้นมันจะเทียบกันได้ที่ ทันที แล้วนายกาละ ตั้งแต่บัดนั้นมาติดพันกับธรรมตลอด นั่นเป็นอย่างนั้น แต่ก่อนพ่อนี้จำไปทุกวัน ๆ ตอนเย็นก็ไปละไปฟังเทศน์พระพุทธเจ้าทุกวัน กลับมาก็มาเอารางวัล คือไปเพื่อเอารางวัลเท่านั้น พ่อได้ฟังธรรมะในวันนั้นแล้วกลับมาอายุพ่อเลย ขอโทษพ่อ ได้มีตนาสาโหดมานานแล้ว พ่อเลี้ยงดูทั้งอาหารการกินสกลกายทั้งหมด ชีวิตจิตใจอยู่กับพ่อ พ่อเลี้ยงมามีหน้าซำยังต้องเลี้ยงทางด้านธรรมะอีก ไม่ไปก็จำไป อายุพ่อ ที่นี้ย้อนไปเห็นคุณพ่อละที่นี้ละ

คุณของพ่อ ร่างกายทั้งหมดชีวิตจิตใจมาจากพ่อจากแม่เลี้ยงดูมา ครั้นโตมาแล้วก็เอาธรรมเข้าสู่ใจ ไม่ไปก็จำไป เห็นคุณของพ่อแม่ ธรรมะลงได้เต็มใจแล้วมันไม่อยู่นะ ธรรมะลงได้สัมผัสเข้าใจหนักเข้า ๆ ไม่อยู่ มีแต่จะไปทำเดี่ยว ๆ หรือผู้มีอุปนิสัยปัจจัยควรแก่การที่จะผ่านพ้นไปได้แล้ว อยู่บ้านอยู่เรือนแต่ก่อนก็ธรรมดาเหมือนโลกอยู่ทั่วไป แต่เวลาถึงกาลแล้วมีแต่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ร้อนเป็นพินเป็นไฟไปหมด ในบ้านในเรือนสมบัติเงินทองข้าวของพ่อแม่มามอบให้หมดไม่ยอมเอา ไม่เอาทั้งนั้น มีแต่จะไปทำเดี่ยว จนกระทั่งได้ไป เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย นั่นเห็นไหมละ

ถึงกาลเวลามันเป็นเองก็มีเมื่อบารมีแก่กล้าสามารถแล้ว มันหากร้อนรอนกระวนกระวาย อยู่ในบ้านในเรือนไม่ได้ มีแต่จะไปทำเดี่ยว ๆ จนกระทั่งได้ไปฟังเทศน์แล้ว

บรรลุลุทธิธรรมปึงเลย นี้มีอุปนิสัยปัจจจัย อย่างหนึ่งต้องได้อาศัยอุบายต่างๆ ช่วยเหลือ อย่างนายกาละนี้ ได้ใช้อุบายต่างๆ ช่วยเหลือ อย่างหนึ่งเมื่อมันเป็นในตัวเองเต็มที่แล้ว ไม่มีใครบอกมันก็เป็นของมันเอง เวลาไปบำเพ็ญธรรมเข้านี้ เมื่อกิเลสหนาแน่นเรื่อง ธรรมนี้เป็นข้าศึก จะประกอบความพอกความเพียรเหมือนจะเอาไปฆ่า อย่างนั้นนะ ครั้นประกอบไปนานเข้าๆ ธรรมซึมซาบเข้าสู่ใจ ทีนี้ไม่ได้บำเพ็ญธรรมอยู่ไม่ได้ นั่นเป็น อย่างนั้น หมุนตัวเลย

ในตำราท่านบอกไว้ทั้งนั้นละ เราให้พยายาม เราไม่ถึงขนาดได้จ้างไปวัดไปวา มากก็ได้ยืมได้ฟัง อย่างมาเหลวๆ ไหลๆ อย่างที่เคยมาเพ่นพ่านๆ ทั้งวัน เราติด ประกาศไว้มันก็ไม่อ่าน ไม่ทราบพวกเก่าพวกใหม่แหละมา ติดประกาศไว้สามแห่ง หน้าวัดสองแห่ง ในวัดแห่งหนึ่ง มันก็เพ่นพ่านๆ อยู่อย่างนั้นละ คือมันมากต่อมาก ไม่ทราบใครที่ไปอ่านหรือไม่อ่านก็ไม่รู้แหละ มันมาเพ่นพ่าน รำคาญนะเรา ตั้งแต่มองดูก็ รำคาญ ยิ่งมาอย่างนั้นแล้วยิ่งรำคาญใหญ่ มันเข้ากันไม่ได้กับธรรมว้างนั้นเลย คือมัน ขัดกันขนาดนั้น มันขวางหูขวางตาดูไม่ได้เลย

เพราะธรรมท่านทะนุถนอม บำรุงรักษาตลอดเวลา เกิดทุนอยู่ตลอดเวลา กับสิ่ง ที่เป็นข้าศึกเข้ามาเพ่นพ่านๆ มันก็เข้ากันไม่ได้ซี คนหนึ่งรักษาแทบเป็นแทบตาย คนหนึ่งเอาไฟมาเผาเผาจุดมืออย่างเหรอ มันขัดกันอย่างนั้นระหว่างความซั้วกับความดี เรา ได้ติดประกาศไว้ ถ้าเรามาเจอเองแล้ว โอ๊ย ไม่มีทางละ ขนาบเดี๋ยวนั้นเลย มาค่าๆ มีดๆ จนกระทั่งหมดผู้หมดคนแล้วเราถึงต่อมๆ ออกไปดูนั่นดูนี่ เพื่อจะมาสั่งเสี่ยพระ หรือใครต่อใคร อะไรเป็นยังงัยบกพร่องตรงไหน ไปดูแล้วมาก็สั่งๆ

ออกไม่ได้ ยิ่งกลางวันด้วยแล้วเต็ม ยัวะเยี้ยๆ ไม่ทราบมาจากไหนต่อจากไหน เว ล่าเวลาควรจะหมดไปแล้วไม่หมด จนกระทั่งมีดมองดูคนจนไม่ถนัด ค่าเข้ามาแล้ว ยัง มาอยู่ ก็พอดีเวลาเราออกมา เอาแล้วนั้น ถ้ามาเจอกับเราแล้ว จะเจอดีหรือเจอชั่วอะไร ก็แล้วแต่ เอากันเลยละ เบรียงเลย ขนาบเดี๋ยวนั้นไล่ออกเดี๋ยวนั้นเลย ไม่ให้มาเพ่นพ่าน พระเณรท่านไม่ทำ มีแต่เราองค์เดียวแหละทำ ถ้าลงเราได้เจอแล้วยังงัยก็ไม่มีแหละ ภูเขาทั้งลูกขาดสะบั้นไปเลย

ธรรมเหนือกว่าทุกอย่าง เลิศเลอกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ที่มาบ้วนเปียนทำลายอยู่ เวลานี้แล้วขนาดไหน ธรรมเลิศเลอขนาดไหน มันเข้ากันไม่ได้ ขนาบออกไป อย่างมาแตะๆ ต้องทำลายธรรมซึ่งเป็นของเลิศเลอ โลกทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาตลอดเวลา ไอ้สิ่ง เลวร้ายทั้งหลายเหล่านี้ไม่มีใครกราบไหว้มันแหละ อย่างมาเพ่นพ่าน ไล่เลยๆ ไม่งั้นไม่ ทันทันกัน ความเลวร้ายของจิตใจคนทุกวันนี้มันต่ำมาก ต่ำไปเรื่องกิเลสตัณหา ความดีด ความดี้น ความทะเยอทะยาน มีแต่จะได้จะเอา ได้ไม่ได้ก็ตาม ได้ดีดได้ดี้นก็เอา ยุงอยู่

อย่างนั้น นี่เป็นนิสัยของใจที่มีกิเลสมันกวาน ไม่ได้คิดได้ปรุงได้อยากได้ทะเยอทะยานอยู่ ไม่ได้ มันดันออกมาให้ได้ติดได้ตื้น ธรรมท่านไม่ตันนะ ท่านสงบเงียบ ไม่มีอะไรกวานใจ ท่านก็สบาย กับมาเห็นอย่างนั้นแล้วมันดูไม่ได้นะ

ถ้าไม่มีธรรมเลยมันจะหมดแหละมนุษย์เรา หมานี่ร้อนเป็นไฟไปละ มนุษย์เราหมดศีลหมดธรรมแล้วก็ไปคว้าเอาทางหมามาใส่ชิ หมาเดือดร้อน คว้าทางหมามาใส่ มนุษย์ไม่มีหาง แต่ทำตัวเป็นหมา หางหากไม่มี ไปหาแย่งเอาทางหมามา มันไล่กัดเอา ใครอยากหลงทิศไปแย่งเอาทางหมาไอ้หยองไอ้ปุกก็ไอ้หมีไอ้จ้ำหลอด ไอ้อ้วนเรานะ มันไล่กัดเอาหลงทิศจะว่าเราไม่บอก เราก็จะยุใส่เลย ให้มันขนาบเอาหลงทิศ คนขนาบสู้สู้ไม่ได้ ไปช่วยกู มันไล่กัดเอาหลงทิศแหละพวกนี้ ระวังให้ดีนะชาใคร

ไอ้รู้งุ่มร่าม ๆ มากี่ระวังให้ดี ไอ้รู้งล่อนจ้อนจะเห็นที่เห็นทำก็ระวังให้ดี หมาเรา มันไม่ถอยแหละมันซัดเอา พอเห็นอย่างนี้แล้วเราก็จะลิกถึงการ์ตูน ผู้หญิงคนหนึ่งมัน นุ่งชิ้น ทางนี้ผ่าแล้วเห็นอยู่ จะเห็นที่นูนแหละ ทางนี้ยังไม่ตัด วั็บ ๆ แวม ๆ มาอย่างนั้น พอตีหมาไอ้ตูบดำมาคาบตรงนี้ ก็ก้มลงตบหัวเขา มึงมากัดทำไม ว่าเป็นไอ้ตูบ ไอ้ตูบมา คาบผ้าคาบชิ้นผู้หญิงคนนั้นแหละ มึงมากัดทำไม ตบหัวหมา ตรงนี้ยังไม่ได้ผ่า มันว่า อย่างนั้น ถ้าผ่านี้แล้วจะเปิดเลย นั่นละการ์ตูนเขา อันไหนมันติดตาเราก็เลยไม่ลืม จนกระทั่งหมาสอนมันโง่ขนาดไหนมนุษย์ เลวขนาดไหน

หมาสอนได้เรื่องได้ราวหรือเปล่านั้นไม่รู้ ทุกวันนี้ก็ยังวั็บ ๆ แวม ๆ มาในวัด ไอ้ มาแบบนี้อย่ามา เราไม่ได้เห็นแก่เงินแก่ทองสินจ้างรางวัล สมบัติอะไรโลกามิสเราไม่เห็น เราเห็นแต่หัวใจคน เพราะฉะนั้นใครจะมาเยอหยิ่งจองหองในวัดนี้ไม่ได้เราบอก ตรง ๆ ขนาบเดี๋ยวนั้นเลย อย่าเอาความเป็นเศรษฐกิจภูมิพี ยศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่ ๆ มา อวดธรรมนะ ธรรมเหนือหมดแล้วอย่ามาอวด ก็เหมือนเอาบุตรเอาคู่อวดทองค่านั่นแหละ มาให้น้ำดูซิ มาฟังเสียงอรรถเสียงธรรมทุกวันทำไมจึงให้กิเลสลากคอบมา มาอวด ต่อครูต่ออาจารย์ต่อหน้าต่อตา เขาเรียกตีเหล็กต่อหน้าข้าง มันหนาเกินไปมนุษย์เรา

การแต่งเนื้อแต่งตัวให้มีภูมิระเบียบน่าดูน่าชมบ้าง มองเห็นกันเย็นตาเย็นใจ ไม่ได้เหมือนหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ มองกัน เห็นกันคึกคะนอง คึกคัก ๆ เป็นบ้าไปทั้ง ตัวผู้ตัวเมียทั้งหญิงทั้งชาย แต่งตัวอวดกามกิเลสตัณหาซึ่งเป็นของหยาบโลนไม่ใช่ของดี เอาศีลเอาธรรมมาอวดกันซึถึงน่าดู ก็เรียนมาทุกคน ไปเรียนเมืองนอกเมืองนาเรียนมา เพื่ออะไร มันนำคิดเรื่องเหล่านี้ เรียนมาเพื่อความอุจาดบาดตาอย่างนี้หรือ เอาความ ต่ำทราวมมาอวดกันหรือ ความต่ำทราวมอยู่ที่ไหนก็มี ในสัตว์เดรัจฉานในหมูในหมาก็มี คนควรที่จะเรียนเอาความดีงามมาอวดสัตว์ทั้งหลายเหล่านี้บ้าง สุดท้ายเลยมาหมอบให้ เขา ต่ำกว่าหมามันก็หมอบล่ะซิ มันดูไม่ได้นะ ศีลธรรมมีอยู่ เครื่องรับเครื่องวัดเครื่อง

ดวงมีอยู่ ดีชั่วมีอยู่ จะเอาอะไรตั้งแต่ชั่วมาอดกัน ใช้ไม่ได้นะ การเข้ามาวัดมาวา เป็นสถานที่สงบเสงี่ยมงามตาทุกอย่าง อันนี้เอาสิ่งเลวร้ายทั้งหลายเข้ามาอดมันดูไม่ได้นะ

นี่เอาจริงๆ ไม่เหมือนใคร มันผ่านมาพอแล้วเรื่องโลกเรื่องสงสาร ธรรมก็ผ่านมาเต็มหัวใจ เราจึงบอกว่า เรียนโลกเราก้เรียนจบแล้ว เรียนธรรมก็จบแล้วในหัวใจดวงเดียวกัน เรียนโลกจบแล้วปล่อยวางโดยสิ้นเชิง เรียนธรรมจบแล้วพอตัวเต็มสัดเต็ม ส่วนด้วยความเลิศจเลอ เราเรียนมาจบหมดทั้งสองแล้ว เพราะฉะนั้นจึงนำออกพูดได้ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่วเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่เคยกระดากอายกับใคร ธรรมเป็นธรรมสอนโลกไปหาอายุอะไรอยู่ ถ้างั้นก็ไม่เหนื่อโลกละชิ มีอ้ามีอายมีอะไร เอาความจริงออกพูดผางๆ เลย เรียกว่าธรรม พวกกันจำเอานะ มันดีดมันดีนไปไม่ดูหน้าดูหลัง เอาละวันนี้เทศน์เท่านั้นละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz